

PRAKTISKA LŪGŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kēn. 19:1-18; Mt. 6:5-8; Lk. 11:2-4; Mt. 6:5-15; Dan. 9:4-19; Rom. 8:26, 27.

ATMIŅAS PANTS:

“Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērumš” (Ps. 62:9).

Kāda ir tava lūgšanu dzīve? Cik bieži tu lūdz?

Cik dedzīgi? Cik pašāvīgi? Vai tu lūdz katru dienu vai tikai ārkārtas situācijās?

Vai tavas lūgšanas vienmēr ir tikai lūgumi, vai tu arī slavē Dievu savās lūgšanās?

Vai tu piedomā pie tā, ka lūdz no rīta pirms ēšanas un varbūt dienas gaitā, kad esi aizņemts? Iespējams, tu esi piedalījies regulārā lūgšanu grupā vai pat pieredzējis, kā ir lūgt nepārtraukti, dienu un nakti. Vai tu esi piedzīvojis Dieva spēku un klātbūtni caur lūgšanu, kas maina visu tavā dzīvē?

Lūgšana ir nepārtraukts savienojums starp mums (zariem) un Jēzu (Vīnakoku). “Ja mēs gribam augt un plaukt, mums pastāvīgi jāsmel sula un barība no Dzīvā Vīnakoka, jo, atdalītiem no Vīnakoka, mums nav spēka.” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 73. lpp.) Tā ir svētība, kas nāk no paliekošas lūgšanas. Dievs mūs dzird, un Viņš vienmēr atbild – Savā laikā un Savā pilnīgajā veidā, lai gan ne vienmēr tā, kā mēs to sagaidām.

Šonedēļ aplūkosim citus lūgšanu cilvēkus Bībelē un pārdomāsim praktiskus veidus, kā nostiprināt lūgšanu mūsu ikdienas dzīvē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. maijā.

Elija – lūgšana krīzes laikā

Uzticīgais Elija dzīvoja Jaunos laikos, kad ķēniņš Ahabs arvien vairāk “izaicināja To Kungu, Israēla Dievu, vēl vairāk nekā visi ķēniņi, kādi Israēlā bija pirms viņa bijuši” (1. Ķēn. 16:33). Pats dramatiskākais brīdis viņa dzīvē bija sadursme Karmela kalnā (sk. 1. Ķēn. 18). Šī neparastā stāsta kulminācijā Ahabs un visa valsts savām acīm redzēja, ka Dievs atbild uz lūgšanām. Tas bija neaizmirstams brīdis Israēla vēsturē, un tieši tāpēc pēkšņā notikumu maiņa šajā stāstā mūs pārsteidz.

Izlasi 1. Ķēn. 19:1-18, īpaši pievēršot uzmanību Elijas lūgšanām un Dieva sarunai ar viņu. Kāda bija Elijas nomāktības būtība? Kā Dieva reakcija atšķīrās no tā, kas notika Karmela kalnā? _____

Lai arī dienas laikā Dievs atbildēja uz visām Elijas lūgšanām, pravieša emocionālais, garīgais un fiziskais stāvoklis drīz mainījās. Lai gan Elija tajā dienā piedzīvoja lielu uzvaru kopā ar Dievu, brīdī, kad viņš bija noguris, bailes no nāves nomāca viņa ticību Dievam. Pārsteidzoši šajā stāstā ir tas, ka, lai arī Elija padevās izmisumam un mazdūšībai, Dievs viņam maigi un gādīgi nāca pretī, atkal nodrošinot ēdienu un ūdeni (1. Ķēn. 19:5, 6) tik daudz, ka viņš varēja turpināt ceļu 40 dienas un 40 naktis (1. Ķēn. 19:8). Un, kad Dievs beidzot Sevi atklāja, tas notika pavisam citādi nekā iepriekš.

Dažkārt mūsu dzīvē Dievs atbild ļoti tieši, spēcīgi un nepārprotami. Tas stiprina mūsu ticību, un mēs jūtam Viņa tuvumu savā dzīvē.

Citkārt mēs svārstāmies un kritam kārdinājumā, domājot, ka ir pārāk grūti sekot Dievam nelokāmā ticībā. Mēs gaidām, ka Dievs atbildēs tā, kā mēs sagaidām, nesaņemot, ka Viņa domas un ceļi ir daudz augstāki un gudrāki (Jes. 55:8, 9). Tāpat kā mēs daudz ko nesaprotam par Dieva radību, mums nevajadzētu brīnīties, ka mēs nespējam izprast arī daudz ko par Dieva ceļiem.

Dievs, mūsu labais un laipnais Tēvs, precīzi zina, kas mums ir vajadzīgs. Kā tu vari būt pietiekami mierīgs, lai Viņam uzticētos un pāri visam skatītos uz Viņu? Parunā ar Viņu par to tagad. _____

Kad šķiet, ka lūgšanas nav atbildētas

Varbūt tu jau ilgi esi lūdzis par kaut ko – varbūt pat gadiem – un šķiet, ka Dievs nav dzirdējis tavas lūgšanas. Bībele mums saka: “Lūdziet, tad jums taps dots” (Mt. 7:7), “ja ko lūdzam pēc Viņa prāta” (1. Jņ. 5:14). Kā tu saproti šos apsolījumus? _____

Anna ir uzticīgas sievietes piemērs; viņa lūdza ko ļoti konkrētu (1. Sam. 1:10-17). Sākumā šķita, ka Dievs neatbild uz viņas lūgšanām, bet viņa neatlaidās, līdz Dievs atbildēja – Savā īstajā laikā un pēc Sava prāta. Dažreiz gaidīšana padziļina mūsu attiecības ar Dievu, jo mēs iemācāmies Viņam vairāk uzticēties.

Ps. 62:9 saka: “Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērumš.” Paļāvība. Vai mēs patiešām paļaujamies, ka Viņš zina, kas ir vislabākais, pat tad, ja mēs nesaņemam tūlītēju atbildi uz savām lūgšanām? Vai mēs paļaujamies, ka Viņš galu galā atbildēs Savā laikā un veidā?

Dažreiz mūsu lūgšanas netiek atbildētas tik ātri, kā mēs gribētu, vai tādā veidā, kā ceram. Kādu padomu Bībele mums dod šādās situācijās?

- Meklē Dieva, ne savu gribu (Mt. 6:10; 1. Jņ. 5:14, 15).
- Izmeklē savus motīvus (Sal. pam. 16:2; Jēk. 4:3).
- Pārdomā, vai tev nav kāds lolots grēks (Ps. 66:18; 1. Pēt. 3:12; Sal. pam. 15:29).
- Paliec Dievā un Viņa Vārdā (Jņ. 15:7).
- Lūdz ticībā (Ebr. 11:6; Jēk. 1:6; Mk. 11:24; Mt. 21:22).
- Pārbaudi sirds stāvokli (pazemība vai lepnība) (Jēk. 4:6; 1. Pēt. 5:6).
- Esi neatlaidīgs (1. Tes. 5:17, 18).
- Piedod citiem (Mk. 11:25, 26).
- Galu galā Dievs redz kopainu un zina, kas mums ir vislabākais (Rom. 8:28; Ef. 3:20; Jer. 29:11-13). Dažreiz Viņa atbilde ir tāda, kāda tā bija Pāvilam: “Tev pietiek ar Manu žēlastību” (2. Kor. 12:9).

Galvenais, kas nosaka mūsu reakciju uz šķietami neatbildētām lūgšanām, ir tas, kā mēs uztveram Dievu. Ja mēs redzam Dievu kā attālinātu un neieinteresētu, mūsu attiecības ar Viņu vājinās. Šādos brīžos meklē Bībelē pierādījumus Viņa mīlestībai un gādībai par tevi un lūdz, lai tava nepilnīgā izpratne par Viņu kļūtu skaidrāka.

Jēzus māca, kā lūgt

Jēzus laikā ļoti augstu tika vērtētas lūgšanas, kas bija garas un rūpīgi izstrādātas kā priekšnesums – ar sarežģītiem vārdiem un bieži iemācītas no galvas. Jēzus par šādām lūgšanām nevarēja pateikt neko labu (sk. Mt. 6:5–8). Viņš tās atklāja tādas, kādas tās bija – ārišķīgas “dievišķības izrādes”.

Mācekļi redzēja, kā Jēzus lūdza, un viņi zināja, ka lūgšana ir būtiska Viņa dzīves daļa (sk. Lk. 5:16; 6:12; 9:18; 22:41; 24:30; Mk. 1:35; 6:46). Viņi pamanīja kontrastu starp Jēzu un reliģiskajiem vadītājiem un saprata, ka lūgšana ir daudz kas vairāk, nekā viņi jebkad bija domājuši. Tāpēc mācekļi vērsās pie Jēzus ar lūgumu: “Kungs, māci mums lūgt” (Lk. 11:1).

Mācekļiem (un mums) Jēzus parādīja, ka var lūgt arī vienkārši, ikdienas valodā. Viņš parādīja, ka mūsu lūgšanām jābūt patiesām un no sirds.

Izlasī Lk. 11:2-4 un Mt. 6:5-15 un pievērs uzmanību šādiem aspektiem lūgšanā, ko Jēzus mācīja:

- “Mūsu Tēvs Debesīs” atzīst personiskas attiecības ar visa Tēvu.
- “Svētīts lai top Tavs vārds”: Dieva svētuma atzišana ļauj mums nākt pie Viņa ar bijību un cieņu.
- “Lai nāk Tava valstība” – pauž ilgas pēc Dieva atgriešanās un Svētā Gara klātbūtnes, līdz Viņš to dara.
- “Tavs prāts lai notiek gan Debesīs, gan arī virs zemes”: pakļaušanās un lūgšana, lai Dieva griba notiek mūsu dzīvē, uzticoties, ka Viņš zina labāk, nevis vienkārši lūgt to, ko gribam mēs.
- “Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien”: lūdz to, kas nepieciešams dzīvei – gan fiziski (ēdiens un ūdens), gan garīgi (Jēzus un Viņa dzīvais Vārds).
- “Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem”: nožēla, meklējot piedošanu un atceroties piedot tiem, kas mūs sāpinājuši, – tikpat brīvi, kā Dievs piedod mums.
- “Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna”: lūdz aizsardzību un patvērumu no šīs pasaules ļaunuma (Ps. 91).
- “Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen”: jāatzīst, ka viss, kas mēs esam, kas mums ir un ko mēs darām, pieder Dievam. Tikai Viņš ir cienīgs saņemt mūsu pagodināšanu un slavēšanu (1. L. 29:11).

Kāpēc gan lūgt tik maz, ja katru rītu tu vari pievērst savu skatu Dievam un runāt ar To, kurš tevi mīl vairāk par jebkuru citu? Kas tevi attur to darīt tā, kā vajadzētu? Lūdz tagad, kā Jēzus mūs ir aicinājis. _____

Slavēšana, grēku atzišana, lūgumi, pateicība

Tāpat kā Jēzus mācīja mūs, kā lūgt, arī mēs varam sekot šai vienkāršajai struktūrai, kad nākam pie Dieva – gan personīgi vienatnē, gan ģimenes lokā vai kā draudze –, atceroties, ka lūgšana ir saruna ar Dievu kā ar draugu. Pārāk bieži mūsu lūgšanas ir pilnas ar lūgumiem, lai gan Jēzus ir mācījis mūs lūgt par daudz ko vairāk!

Izlsi Daniēla lūgšanu Dan. 9:4-19 un ievēro viņa lūgšanas dažādās daļas. _____

Padomā, kā tu vari savās lūgšanās iekļaut šādus elementus:

Slavēšana. Slavēšana ir izteikta pielūgsmē attiecībā uz to, kas Dievs ir un kāds Viņš ir. Izlsi Ps. 100 – skaistu dziesmu Dieva slavēšanai. Apsver daudzos Dieva vārdus un Viņa brīnišķīgo raksturu. Slavē Viņu par to, ka Viņš ir tavs Pestītājs, Glābējs, Mierinātājs, Dziedinātājs, Labais Gans, Alfa un Omega, Klints – un daudz kas cits.

Grēku atzišana un piedošana. Kad mēs sarunājamies ar Dievu un paliekam Viņā, mēs nevaram neatlaist to, kas mūs kavē vai šķir no Viņa. Jo tuvāk esam Viņam, jo vairāk saskatām savu necienīgumu un samaitātību. Tas liek mums lūgt Viņu attīrīt mūs no grēkiem un veidot mūsu raksturu pēc Savas līdzības. Ja gaidām, ka Dievs mums piedos, mums arī jābūt gataviem pašiem piedot citiem. “Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā” (Jēk. 5:16).

Lūgumi. Ar kādiem izaicinājumiem tu saskaries – varbūt ģimenē, draugu lokā, veselībā, finanšu jomā, darbā vai mācībās? Kur tieši tev vajadzīga Dieva vadība? Kam būtu vajadzīgs tavs atbalsts, un kā tu to vislabāk vari sniegt? Aizlūdz par šīm jomām un konkrētiem cilvēkiem, lūdzot, lai notiek Dieva griba.

Pateicība. Izlsi Fil. 4:6 un padomā par svētībām savā dzīvē. Varbūt prātā nāk nozīmīgas lietas, bet kā ar mazajām lietām, kuras bieži uzskatām par pašsaprotamām? Mēs nepārtraukti saņemam Dieva žēlastību, tomēr cik maz pateicības mēs izsakām, cik reti slavējam Viņu par to, ko Viņš mums ir darījis!

Par ko tev vajadzētu slavēt Dievu? Kas būtu Viņam jāizsūdz? Ko no Viņa vajadzētu lūgt un par ko pateikties? Kāpēc gan to nedarīt tieši tagad? _____

Citi jautājumi par lūgšanu

Kāpēc lūgt, ja Dievs jau visu zina? Kāpēc mums vajadzētu lūgt, ja Dievs ir visu zināošs? Elena Vaita to skaidro šādi: “Ne tāpēc, lai Dievam darītu zināmu, kas mēs esam, bet lai mūs sagatavotu Viņu pieņemt. Lūgšana nenoved Dievu pie mums, bet paceļ mūs pie Viņa.” (“Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.) Patiesi, Dievs zina mūsu vēlmes un vajadzības, un Viņš redz katru sirds nodomu. Tomēr lūgšana nāk par labu mums pašiem. Tā aicina apstāties dzīves steigā, atzīt, ka Dievs ir valdnieks pār visu, un pazemīgi nolikt sevi Viņa priekšā. Lūgšana arī var atvērt ceļus, lai Dievs rīkotos, kad Viņu aicinām. Svētais Gars aizlūdz par mums, kad nezinām, kā lūgt (Rom. 8:26, 27).

Kāpēc lūgt, kad viss ir labi? Pašpietiekamība un lepnums (sk. 3. tēmu) var būt viens no stipras lūgšanu dzīves lielākajiem šķēršļiem. Ja mēs saprastu, cik ļoti mums vajadzīgs Dievs, mēs pie Viņa nāktu daudz biežāk! Ja pat bezgrēcīgie eņģeļi pielūdz Viņu, kāpēc mums, grēcīgiem cilvēkiem, vajadzētu domāt, ka mums Viņš nepieciešams mazāk? Ko par šo patiesību saka Mt. 5:6 un Jes. 44:3?

Kāda ir ticības loma lūgšanā? Izlasi Ebr. 11:6 un pārdomā šos vārdus: “Lūgšana un ticība ir cieši saistītas, un tās jāaplūko kopā. Ticības lūgšana ir dievišķa zinātne; tā ir zinātne, kuru jāsaprot ikvienam, kas grib, lai viņa dzīves darbs būtu veiksmīgs. Kristus saka: ‘Tāpēc Es jums saku: visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit’ (Mk. 11:24). Viņš skaidri norāda, ka mūsu lūgumiem jābūt saskaņā ar Dieva gribu; mums jālūdz tās lietas, ko Viņš ir apsolījis, un viss, ko mēs saņemam, jāizmanto Viņa gribas pildīšanai. Ja nosacījumi ir izpildīti, apsolījums ir nepārprotams. [...] Mums nav jāmeklē ārēji pierādījumi svētībai.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 257., 258. lpp.)

Kā mums vajadzētu lūgt? Mums visvairāk vajadzētu lūgt vienatnē (tikai tu un Dievs), jo lūgšana un Bībeles studijas ir tavu attiecību ar Dievu dzīvības avots. Atvēli laiku, lai pārbaudītu savu sirdi, runājot ar Dievu un ieklausoties Viņā (Mt. 6:6). Mums vajadzētu lūgt arī ģimenes lokā vai mazās grupās (Ap. d. 12:12), jo, kur divi vai trīs sapulcējas, tur Dievs ir viņu vidū (Mt. 18:20). Visbeidzot mums jālūdz arī kopā ar draudzi (Jēk. 5:13-16). Svarīgas ir visas trīs lūgšanu formas.

Kā man ieklausīties? Lūgšana nav tikai runāšana ar Dievu; mums arī jādod Viņam iespēja atgriezt mūs un runāt mūsu dzīvē. Skaidrākais un drošākais veids, kā to darīt, ir lasīt Bībeli un lūgšanas apvienot ar Bībeles studijām. Uzmanies no prāta iztukšošanas vai ieklausīšanās savās domās, nevis patiesības meklēšanas Bībelē.

Kas no šeit rakstītā tev šķiet visizaicinošākais? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja mēs vairāk domātu un runātu par Jēzu un mazāk par sevi, mums būtu daudz vairāk Viņa klātbūtnes.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 102. lpp.)

“Ja balstīsimies uz savām šaubām un bailēm vai mēģināsim atrisināt visu, ko bez ticības nevaram skaidri saprast, tad grūtības tikai pieaugs un padziļināsies. Bet, ja iesim pie Dieva, juzdamies bezpalīdzīgi un atkarīgi, kādi mēs tiešām esam, pazemīgā, paļāvīgā ticībā atklājot savu vajadzību Tam, kura gudrība ir bezgalīga, kas redz un pazīst Savus radījumus un visu pārvalda pēc Sava labā prāta, tad Viņš atsauksies un noteikti atbildēs uz mūsu saucieniem, liekot gaismai iespīdēt mūsu sirdīs.” (“Ceļš pie Kristus”, 96., 97. lpp.)

“Uz slavas spārniem dvēsele var pacelties tuvāk Debesīm. Dievu pagodina dziesmas un mūzika Debesu pagalmos, un, kad mēs izsakām savu pateicību, tad arī mūsu pielūgsmes kļūst līdzīga Debesu pulku kalpošanai. [...] Godbijīgā priekā nāksim mūsu Radītāja priekšā ar ‘pateicības un slavas dziesmām’ (Jes. 51:3).” (“Ceļš pie Kristus”, 104. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kurš no iepriekš citētajiem domu graudiem tevi visvairāk iedvesmo? Kurš visvairāk izaicina?
2. Kādas citas mācības mēs varam gūt no citu Bībeles cilvēku lūgšanu dzīves? (Sk. piem., Ezr. 10:1; 2. Ķēn. 13:4; Jon. 4:2, 3; Hab. 3:1; 2. Ķēn. 19:14-19; Jer. 32:16-25; Neh. 1:4-11; 1. Ķēn. 8:22-54.)
3. Kāda ir gavēņa kopā ar lūgšanu nozīme?
4. Vai pēc šīs nedēļas tēmas apguves tu gribētu kaut ko mainīt savā lūgšanu dzīvē vai ieviest ko jaunu? Kāpēc gan tiešām neistenot šīs pārmaiņas?

KOPSAVILKUMS:

Bībele stāsta par cilvēkiem, kam bijušas dzīvas, noturīgas lūgšanu attiecības ar Dievu, un stāsta arī par tādiem, kam šādu attiecību nebija. Pētot šos stāstus, mēs vienmēr atradīsim kādu, ar kuru varēsim identificēties, neatkarīgi no mūsu attiecību ar Dievu stāvokļa. Mēs atradīsim arī neskaitāmus apsolījumus, kas mūs iedrošinās un vadīs mūsu garīgajā dzīvē. Garīgā izaugsme mums jāizvirza par mērķi – ar skatu uz Jēzu, kurš ir vispilnīgākais paraugs visās lietās un mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs.